

რსკელი

მაგება 53

ბავშვის № 2141.

ვეს მიმედა, თითქოს მუქარას ვი მე უთვლისო;
აო ლმუის, გუზუნებს...
ბეზარო, მოუსვენარო! შეგშურდა ჩენი თა-

ო, სულ მუჟყინა, გარუტული, ცულებითა და
დატვირთული, რაღაც ციებ-ცხელების მზგაგის
თა და ვატაცებით მოესწრაფება, რაღაც ხმაურო-
რი, ყურთ გამკედი სტენია მოისმის; უშეფლე-
ა და გრძელს ურბებს მოათრევენ, ირგვლივ
და კვამლსა ჰფენენ მიდამოსა.
არეს და გადაკაფეს ნოლად არე-მარე... ყველგან
ნყო სისხლი იღვრება!
ეთ, ერთი, რამდენი მწვენასანია ბრძოლის ველ-
აკივით დაჩენილი, რამდენს შექმოსძარცვია აბჯარი
-მოშვებული ვლია უგრძობოლაღი..

მძიმედ ირბევიან და სასოთაჲ, თითქოს თვისს
გრძნობას ღრმად უნდა ჩასწედნენ დედამიწის
გულამდეო!

მწუხარებას, ღრმა მწუხარებას შეუპურია
ყველა, ყველა ჰგლოვს...

ყური დაუგღეთ, ამა დედამიწის გული-
დან ოს შიგარდ ამონახეთი გრძნობა რომ ქარს
საიდუმლოდ მოუტაცნია, ქვეყანას რას ამც-
ნობს:

— ოჰ, რა ბოროტი, უგრძობელი და
გულ-ქვა რამ არის აღამიანი, მთლად სიცოცხ-
ლის ძალა, ჩემი სიმდიდრე ზედ გადაეცე, ყო-
ველივე ნატერა და ეინი შევესრულე, ავზარდ
და ვკეება, ღვიძლი შევილივით ვანებიერებ და
ჩემს გულ-მკერდზე ნაზარდ-ნახარებ მცენარეთა
ნაყოფით ათასნაირად ვსიამოვნებ... მგერამ
სისხლის სმის სურვილი კი, ეს ველურობის
შედგვი, არ იქმნა, არ გაუქნა, გულიდან ვერ
ამოერიცხა!...

ზრ-რარ!! შეირბა კვალად ასი ათასი დამ-
წუხარებული მწვენასანი და თავ პირი თითქმის
დედამიწას გააკრეს, ზედ მიწა გადაიყარეს...

შეხვედეთ, ავერ, ამაყსა და პირ-მკინარე
რბუსს, წელში როგორ მოხრილა, სამკაული როგორ ამბურძ-
კნია, როგორ იზნიკება! წვრილ ფეხობა ხომ—კრცხილა, ნა-
კერჩხალა, შინდი, თხილი, პანტა-მეალო და სხვ.—მთლად
პირს იხოკენ მიწითა...

აგერამ, ამაჲ რას ეტედავ?... წარბ შეუტრელი და ძღვევა-
მოსილი მუხაკს კი თითქმის დაბრულა და მსტოვანს ტოტებს



თევზა-ქუდაზან და ძაღლი.—სურათი აოტოლსო.

— ვი ჩემს თავსა,— მოისმის შვიად გადათხრილ ფერდო-
ბებიდან,— პირბადეც კი აღარ დინდეს, მთლად გამოთვლეს
და ასი ათასი ნორჩი ყვევილი, ქალწულეებრივის მოკრძალე-
ბითა და სინახით რომ დილის ცვარს გაანდობდნენ ხოლმე
სიყვარულის საიდუმლოსა და თან ამომაველ შვის სხივებს
უძღვნიდნენ გრძნობით სალამსა, ძიანანს მომხმარებ...



ნელმასა ჰვენდენ და ვინციის, რამდენს ძარ-
ღებ-აშლილსა, სისხლ-გამზარსა და გულ-
სუსტს აბრუნებდენ და ანუგეზებდენ, უმო-
ბელოდ და გულ-ქვად მიატყვენს მშობელს მი-
წასა, ბარ-წერაჲ ქვეშ ჩააფესი..

— ძარღვები გვეწვის, ძარღვები!—გაჰკი-
ვიან ერთხმად ყველანი შავად დაბურულ ტყო-
დანა: ძმები, დები, შვილები, ბიძაშვილები, ვინ-
ციის, რამდენი გამოასალმეს სიკოცხელსა და
კიდევ რამდენს გაგვიზრობენ სისხლსა?... ად-
მიანი თავისავე მხსნელს გვებრძვის, თითქოს
არ იცოდეს, რომ მისთვის შხამსა ესვამთ და
სასიკოცხლო ძალას ვუშაღებთ!.. უმადურობა
მეტი იქნება?..

და მართლაც, უყურეთ, როგორ ზეგუ-
რადე ჩამომხარან, ჩამქნარან!

მაგრამ ამ მულამ ვაშს უზრუნველად და
მხიარულად მოკისკავ მთის ანკარა წყაროებსა
და ჩახრიალებს რაღა დამართენით: ამღვრეუ-
ლან, გაბეცებულან, რაღაც სუნიც სდით თით-
ქოსა?..

უყურეთ, აბა, კლდის სიბეზზე მოსრიად
ლურჯას მაგივრად რა მოაქვს ჩანჩხარასა? ძვე-
ლი წადის ძირი და ლურჯი ხალათის ნაფლე-
თი!..

— ვაი, ჩვენ! ვაი, ჩვენ!—ისმის ყოველი
კუთხიდანა და გულ-ამღვრული ხეობაც საერ-
თო რისხვას თავისას უერთებს, ბრაზობს, ღრია-
ლებს, ხმას ცამდე აწვდენს, სამართალს
აიხივებს...

— შემედეთ, როგორ ფეხთ ქვეშ გამოი-
დეს, როგორ შმაგრავენ! მწვანე აღარ შემა-
ჩინეს და ანკარა გულში აღტაცებულის სიცილ-
ქით მსობოლი ტუბილი მოსახლეები, არაქვეყ-
ნიურის წმინდა სიყვარულთა რომ მანუგეშებ-
დნენ!..

— მშვილობით, მყუდრობეც, თავისუფლებაც გაუთავდა
რო თვალი ადამიანისა და ბოროტი ხელი გულ-ღვიძლს
პოთლად გადამამბრუნებენ, თუ რამ ძვირფასი გამაჩნია, ყო-
ველისფერს ავაზაკურად მოამტაცებენ!.. — მოსტყვამს ტყე და
მგლოვობს, მწუხარებს, მშობელს მიწას კრემლით მწველით
ხანის..

ცა-კი მქუხარებს, ელავს და გრგვინავს, მოღუშუ-
ლია...

დაწვებულა.

გ ა ჯ ა მ რ ა მ ა უ ლ ი

ესეიო

ტიტულარინი სოვეტნიკმა, მიკვირდანიშვილმა, გაჯერე-
ბულმა გამოიხეთქა კარი იმ დაწვებულებთან სამორიგო ოთა-
ნისა, სადად თეთრონ მსახურებდა აგერ ცხრაშვიტ წელიწადზედ
მეტე. იმის გულის წყრომის მიზეზი იყო თანამოსამსახურე,
რომელსაც არ მოესურვებოდა ჩინზედ ეგზაშენის დაქერა და
უჩინოდ დაბერებულობა.

ტიტულარინი სოვეტნიკს მიკვირდანიშვილს უყვარდა კვე-
ნა და ბაქი-ბუქი თავის ღირსებითა და ჩინებით. დღესაც, რო-
დესაც ერთად ისხდნენ უჩინო მობხედ და ტიტულარინი სო-
ვეტნიკი, ეს უკანასკნელი მოკვდა თავისებურ ბაქი-ბუქს:

— ვესმის, დავით, მაღუმიღებ კიდევ სხვა ჩინს... შენ-
სებით უჩინოდ კი არ დაღებებები უჩინო კაცი რა არის! იეს-
ან არის პატრისკეპი ჩინით; ჩანით, ჩემო დავით, მულამ წი-
ნა ხარ; უჩინო კაცი არავერია! წყნად არა ვსთქვი, ჩინი ბევრ-

ჩინს მიიღებ, პატრი მეტი გვექნება! გამოცდილებით ვიცისა-
ნამ ჩინი არ მიიღებ, მანამ არავინ არად მადგენდა. ესხა ქა-
ლებიც ყურადღებით მეტყვიან, წინად კი სულ სხვა იყო...

დავითმა, რომელიც აქამდე წყნარად ყურს უღებდა, უბა-
სება:

— აქამდე ჩემზე უკვიანი მეგონე, ახლა კი დავრწმუნდი,
რომ ჩემზე უკეთეს ყოფილხარ! ჩინი არაფერია, თუ შენ არა
ხარ...

— როგორ თუ არაფერია!—შეგვირა ტიტულარინი სო-
ვეტნიკმა.— შენა დეხარ ჩემზედ მაღლა, უჩინო, უღირსო!..

— დახ, დახ, შენზედ მაღლა ვდგევარ! გამოერა გასა-
ჯავრებლად დავითმა.

— ე, რა გელაპარაკა!.. გამარჯვებულმა სოვეტნიკმა გი-
ხეთქა კარები და გავარდა.

ვაშში ყურადღებას არავის არ აქცევდა: იღანდებოდა
და ბოშოქობდა. თავის სახლის კარებს რომ მიუახლოვდა,
ერთხელ კიდევ წაიღუღუნა: ამ ვაჩვენებ იმ წუწეს, თუ ჩინი
არაფერი... "

შევიდა და მოუხდა რაგოლ სტოლს, რომელზედაც ლამ-
ფა იდგა, ზევიდან დიდ ბუთი ჩამოკიდებულა. იმისი ცილი
ვეა იქვე შორი-ახლო იჯდა და არ მოსაშუქოვდა. ვინა-
მულმა ტიტულარინი სოვეტნიკმა დაიწყო გულში გაჯე-
რება, რად წამოველ მალე და ერთი რიგინად თესლად
დაიასბო! მჯობა არა, კარვად ექნა, რომ უყურადღებოდ და-
ტრავე... ხვალ, მე ვიცი, თანს მოიკატუნებს, მაგრამ მე ვა-
სხანედ შეუღს გაიწისკვებ და ვეტყვი: როგორ გაშხედე შე-



შე წუწყო, უჩინოვ, უგუნურო, რომ მე, მე, ასე დაჯილდო-
ვებულს, მაგისტრან რამეები მიზიარო!..“

კოლმა შეჭხედა და შეამჩნია, რომ ტიტულიარნი სოვე-
ტნიკი რაღაცაზედ გულში წურომას იკლავდა: ტუჭებს აცმა-
ცუნებდა, წითლდებოდა და კვითლდებოდა. მაგრამ მოაგონდა
ევას, რომ ერთხელ, როცა გაჯავრებულს შეეკითხა, გაუწერა
და გაჩუმდა.

ტიტულიარნი სოვეტნიკი თან და თან ენთებოდა: „ის
მეტყვის, რომ ჩინი არაფერია, შენ არაფერი ხარ, მე მალა
ვდგვიარ შენზედაო...—გაჩუმდი, გაჩუმდი მეუკი, შე წუწყო!
—დაუღრიალებ. კიდევ იტყვის: ჩინი არაფერიაო... მაშინ ავი-
ლებ ამ სახაზეს, შიგ თავში ვდრეზამ: იი, თუ არაფერია...“

ტიტულიარნი სოვეტნიკმა მართლა ღონიერად შემოიქნია
სახაზი და ჭახა მოაღებინა იმის წინ მდგომ ლამფას, რომლის
ნამტვრევები ევას გულზე მიეყარა.

— რას ჩადი, ადამიანო, ხომ არ გააგვიღიწი?!—ეკითხებოდა
წუწუნით ევა.

ტიტულიარნი სოვეტნიკი თვალზე დაჰყვებოდა იყურებო-
და, ფერი წასვლოდა. ცერად შეჭხედა თავის მიერ შემუსვრილ
ლამფას და ესდა სთვეა:

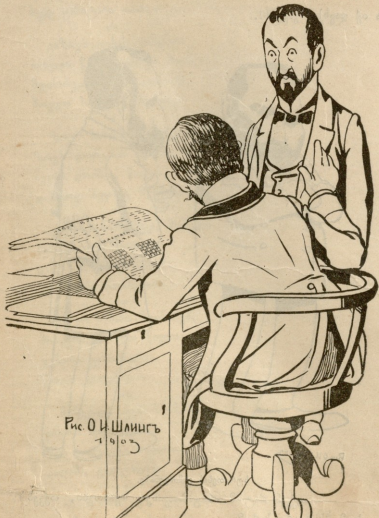
— იქ... სამსახურში... მეგონა ჩემი თავი...

გ. გულაშვილი.



რე. ბ. ი. შანიჭი

— რა გუქო, დმურთამანი, ამ სახეს, გული შემდურება, გული!...



რე. ბ. ი. შანიჭი



რე. ბ. ი. შანიჭი

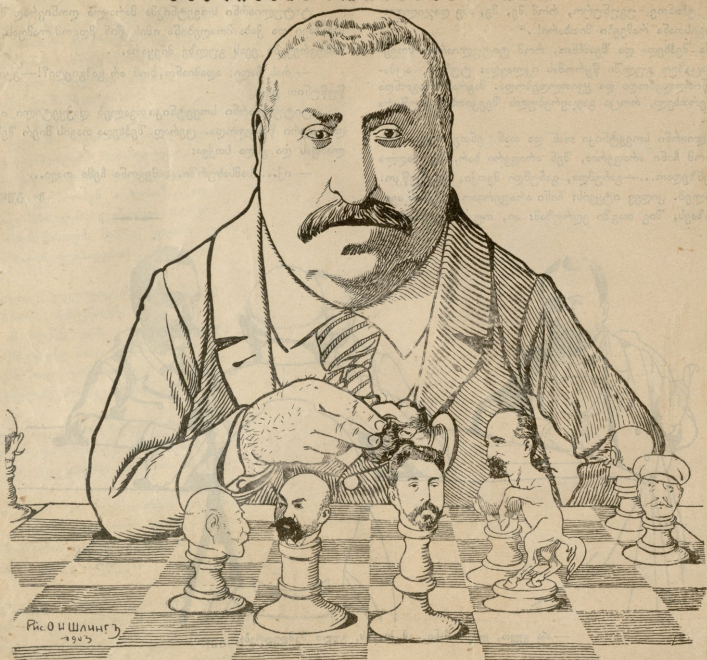
— მოთხოვნილი გასლავით, ბ. სმ, ერთი კვირას დაღის, მხოლოდ
ხელი უნდა მოაწერთი ქალაღღზე.

— რა ხარის, რა დაკემართათ, თათქო სეღად არ შეიძლება, სომ
ხეღავთ არა მტღაინ!

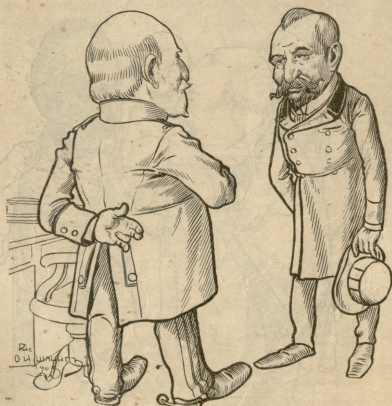
— არ შეიძლება ჩემს ვაღში მიიღათ „სახმარ-ტვიბუღის სო-
სოკაღოების“ აქტივები...

— რატომ, რატომ, შე რომი შეითხოთ, შეიძლება, მე-
რამ...

ზ ა ნ დ რ ა კ ი ნ ს მ ო თ ა მ ა შ ი მ ა ა რ ო მ



— ჩემი ნება არ არის, სხვა მიზნად იქ დაგხსნე კაცებს!..



— ერთი ეს ბმასნეთ, შემიძლიან ჩემი მამული დაგივირათთ
 ბანკში, თუმიც სხვა ბანკშია დაგიორგებული?
 — თუმცა დომარესს ჭკობისათ, რადგან მე ჟურ სულ რვა წელი-
 წელია რაც ბანკში არ და ჟურ კარგად არ მიქნს შექმნილი ბანკის
 საქმეები.



სურათების გამოთვნიბე.
 — თქვენ რატომ არ გამოიფინება სურათებში; თქვენ
 რომ მისტერი სართ?
 — ჩემი ნებაა და არ გამოიფინებ!

რედაქტორ-გამომცემელი ბოლო წაასრულა